

Injalds saga

En dag i tidernas gryning sattes en pojke ut i novemberkylan i storskogen med bara en vargfäll över sig. Några föräldrar kände han inte till; men bevakare hade han många. En av dem stod skelettprydd och förrättade sin egen dödsmässa till månen.

Pojken blev till just då midvinternatten höll omgivningen i ett järngrepp.

Därefter uppstod en genomträngande tystnad, medan den fortsatta historien fick tid att växa till sig i sin ensamhet.

Men slutligen trädde en berättare fram.

För att kunna berätta om barnet tvingades han att förhålla sig till en ständig puls av fullkomlig tomhet på ömse sidor om ett smalt synfält, där allt hände.

Men historien var van vid att utveckla sig i tomheten trots att inte någon av de förut nämnda för tillfället kunde medverka.

Det kunde bara betyda en sak.

Man hade redan kommit till det stadium då den skelettprydda hade fört sitt barn till ett altare där man kunde ge honom en ny hamn.

Tydligen hade också någon mäktigare gestaltare fört den vargunge som ursprungligen skapades vid hans förra dop och låtit denne gudom under tiden alstra denna nya gestalt, vars spegelbild till förväxling liknade en människas.

Gestaltaren som tog på sig detta uppdrag fick han också bli regissör eftersom han fått ett sådant förhållande till sina figurer att de helt litade på honom.

Efter en tid då ingenting tycktes hända, förväntade sig han att historien skulle skifta gestalt. Och därmed befann han sig i en sådan fas att om verkligheten ville att han skulle sluta gestalta så hade han ingenting emot det,

Men världen var då sannerligen inte van vid att en dödsmässa skulle sluta på det sättet.

Omgivningen gjorde våldsamt motstånd till dess att Ödet begärt att gestaltningen skulle fullföljas.

Då ger det skelettprydda vargbarnet ett spjut samtidigt som han berättar på deras språk vad som skall ske.

Barnet skall sticka sin skapare vartefter det efteråt suger i sig den andres livsvätskor, till dess att den andres kropp löses upp som i ett intet. Barnet är således avsett att bli ett rovdjur och ett sådant ska det bli.

Det lilla ansiktet skiftar utseende ständigt i den svallande rymden och blir slutligen en del av ljuset, medan man på avstånd hör en gudom sjunga en trolldång med en tonhöjd långt ovanför mänsklig förmåga.

Man vill trots allt att historien skulle få stanna kvar hos oss. Problemet var bara att det mesta av upplevelsen bara rusar förbi allas ögon och försvinner som ett rykande moln i atmosfären så fort det fått någon betydande substans.

Nu befinner vi oss plötsligt i ett tidsligt mellanting och ett centrum där textens suggestiva bilder flödar emot mig. Då gäller det att börja tilltala texten på ett helt annat sätt än tidigare för att få något överfört och driva handlingen vidare. Varma bubblande källor föds i taknivå då de styrande funktionerna försöker aktivera mig med ett tilltal som är mig helt främmade medan undersköna landskap med solnedgångskaraktär framkallar känslan av att någonting helt nytt håller på att skapas. Var nyskapelse flammar upp som en vision och rösten är perfekt inställd och suggestivt lockande.

-Viska då åt mig att mitt liv består i att förhandla med ansikten betingade av nordanvinden. De kommer från en annan men mer grundvittrad verklighet. Sällsynt gods.

Man har skapat en skärm som återskapar mer eller mindre tydliga återskapelser av min omgivning.

Verkligheten har i realiteten helt förfallit. Har inte alls samma skimrande karisma. Som förr. Det vilar dock en sällsynt magi över myten som styr upp berättelsen sedan vi överlämnat åt mörkret att kärnså den. Men för att utformningen av rå-intrigen ska bli till, är det enbart natten, som har en sådan balans. Och den svarar bara på tilltal om man ställer rätt frågor.

Åter väger myten i den tätande skymningen. Väger slutligen över åt mystikens regler.

Ord och text har ju alltid funnits och därmed kunde också du skapas Injald som underart av varg men att någon eller någonting skulle kunna ha en sådan makt över ord och text att därmed till och med mot vilja ta över hela världen för mig skulle jag ha skrattat åt innan det av en plötslig uppenbarelse blev en ovedersäglig sanning för mig. Samtidigt hade jag tydligen blivit utvald av detta någonting eftersom jag samtidigt kunde höra förklaringar om detta nya tillstånd

Under tiden kunde mitt vanliga liv flyta på som vilken människa som helst och jag var varken skelettprydd eller klädd i något märkligt. Sedan kom insikter slag i slag. Om detta något ville överta ytterligare en del av min värld åstadkom det ett luftkantringsljud som påminde om en kort ljudstöt.

Så kommer en annan tid. Ditt jag speglar sig numera i mig sedan många år tillbaka sedan du fått namnet Injald. Hälften av dig- troligen det mest mänskliga- tycks dock befinna sig någonstans utom ditt skal och skenbart vara förlorad för alltid.

Numera är du väl medveten om att du numera tvingas delta i spelet med mig och vardagen under dunkande pulsar.

Det krävs fyra meningar för att du numera ska få gestalt.

Kontakt med verkligheten har du ingen.

Främling i livet var och är du.

Ont led och lider du.

Men varför du vart en del av mörkerfolket varken ville eller kunde du förstå.

Nu hamnar du i svårigheter igen. Du får helt enkelt inte tveka. Du står ju mitt i rusningstrafiken på en gata och dessutom ser mig som du aldrig gjort förut.

Men vad stör dig? Jo jag är numera en man med en svart överrock! Jo då, visst är den gammal. Går jag på samma sätt som jag en gång i tiden. Jo faktiskt. Visst får du hoppa upp på samma buss som jag. Lycka till. Det är alltid problemartat att regissera scener som inte skrivits ned men som ändå skall vara med för att historien skall bli fullständig.

Ja jag vet att du har så känsliga ögon att bussens speglingseffekter fångar upp mig som främling och ger mig de hemliga egenskaper som inte någon annan kan uppfatta. Jo det är meningen att du ska hoppa av här. Jag håller på att kalla på en taxi tvärs över gatan. Javisst ställ dig så att du får se mitt ”nya” ansikte så vi får slut på denna komedi om vem jag är. Vad säger du? Det är ju helt omöjligt att det som speglas skulle vara jag, även om det skulle vara för trettio år sen.

Denna lek med tidsperioder sker enbart för att du skall bli medveten om vilken roll jag faktiskt spelat och spelar för dig alltsedan jag var skelettprydd tills min nuvarande utseende.

Huvudberättaren är numera upptagen med att skapa en ny miljö för sin historia och han finner den så småningom, medan scenariot tar en paus.

Vad jag kan förstå har berättelsen kommit till det stadium att slutstriden mellan Injalds sällskap och människorna i trakten har övergått till ett avgörande skede. Efter långvariga strider har man kommit till det läge då båda bara har trupper och material till en enda avgörande strid. Svårigheten för mig är att jag behöver material för att beskriva det. Jag har ju hållit mig långt bakom huvudpersonerna och först i efterhand fått förmåga att skriva ned dessa skisser som det är meningen att jag senare ska skriva om. Medan jag befinner mig i en alltmera utsatt situation händer något fantastiskt. Gudarna runt om mig signalerar var jag ska finna den gestaltare jag söker.

Någonstans i denna värld finns nämligen en enastående mästare som genast vet vad jag behöver. Det måste således finnas någonstans ett centrum med tillräckligt utrymme så att alla mina texter kan löpa samman i en puls. Snart har denne enastående tagit över hela gestaltandet men ibland blir man osäker på var man befinner sig någonstans. Det är först när det nuvarande scenariot frilöpt hela historien och kommer den intensiva synranden till mötes. Först då skyddar de inarbetade skuggorna ögonen. Injald tar sig under tiden självklart in bland olika utrymmen med sin särskilda nattsyn för att spana till dess han och hans sällskap stiger nästan vertikalt upp bland stjärnorna med hjälp av energin från nordanvinden.

Injald är numera en naturlig del av nattens brödraskap medan de mänskliga eldarna nedanför dem då som nu med sin ande färgar intensiteten i scenariot, varvid mästaren även i det färdiga scenariot får bli vår nye berättare.

Så gott som ingenting biter på deras kroppar längre förutom om en särskild pil slagen av trollen slår dem i hjärtat. Då färgas slätten nedanför av svartnande blod.

Det är först uppe ibland molnen man kan se brödraskapets kroppar närma sig människans stäpper. Och deras förbannelser hörs över bröderna.

För att få lov att behålla sin status som vargbarn fick Injald en gång i tiden förrätta sitt eldprov bland brinnande aska för att härda sina händer med glödande månskärvor till dess trollstaven fick bli honom behjälplig att forma sin värld oåtkomlig för människan. Händerna revs sönder av de vassa växterna som han fick ha till föda ända till dess han knötogs till bords av vargarna och fick smaka människokött. Men spåren efter askan sitter kvar i hans hud. Ännu.

Snart närmar de sig platsen för deras kommande hämndslag. Injald håller kvasten stadig trots nordanvindens iskalla slag längs huden och rättar in sig i slagläge över fiendens takåsar.

Inte hinner någon uppleva deras blixtnabba slag utan man ser bara en kort blix och en kort ljudvåg och allt är över medan elden regnar över fiendens skräckslagna blickar.

Snart kommer motangreppet. Hela himlen är fylld med fiendens flyg och Injalds sällskap tvingas fly som en enda kropp medan eldhavet blir allt större. Snart hörs ödets plågsamma skratt, varvid dess kraft färdas runt träden i flera omgångar och förstärks till dess den lyfter häxornas kvastar upp till en sfär där allting förstås tonas ned. Nu är det magkänslan som gäller för Injald för han är numera den mest trollkunniga av dem och men det hör till de införstådda reglerna att Bönen till månen egentligen skall ropas då deras egen blodsprängda måne visar sig i deras universum men bönen gör dem potent och binder dem samman. För även de är en del av människans verklighet även sedan de frigör sig som nu från värld och förvandlas till stjärnfall, eftersom deras uppgift är fullgjord. Men detta upplever man som människa enbart då det som ljusfenomen rusar fram över fälten i novembergryningen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lennart Andersson med Poeter.se id #14747 innehar upphovsrätten